

EESTIKEELSESD SURMARAAMATUD

Toomas Kukk

Alljärgneva ülevaate koostamisel jäeti kõrvale kõik rohkearvulised kirjutised (nõukogude) sõdurite surmapõlglikest kangelastegudest ning kõik ajakirjanduses avaldatu. Selgus, et surmast pole eesti keeles just palju kirjutatud. Seda võib ehk seletada sellega, et elavad eelistavad kirjutada elust ja õitsengust, suremisest pole aga enam kirjutajaid.

Surm on jäänud vaimulike, filosoofide ning arstide hooleks - enamik eesti keeles kirjutatud teadaolevail andmeil 30-st surmaraamatust on kas filosoofilised või teoloogilised. Vähestes meditsiinilistes surmaraamatutes otsivad meedikud teid inimese eluea pikendamiseks. Otseselt bioloogilised on vaid nr. 1, 2 ja 7. Ateisti seisukohast hinge surematuse küsimuses võib lugeda teoses nr. 5. Surmapõhjuste registreerimiskorda statistilistes aruannetes käsitlevad nr. 27 ja 28. Praktiliseks matuste korraldamiseks ja lahkunuga hüvastijätuks annab tarvilikke näpunäiteid raamat nr. 17.

1. Daiber, A. Elu algus ja lõpp. Uuema looduseuurimise tagajärgedel kujutanud Dr. Albert Daiber. Eesti keelde H. B. Rahamägi. Tln., 1907, 92 lk.
2. Forel, A. Elu ja surm. Peterburi EÜSi rahvaraamatud nr. 9. /tlk. J. Depmani Ülewaatel/ Peterbur, 1910. 40 lk.
3. Friedland, L. Elu pikendamine. A. Bogomoletsi ja V. Negovski tööd. /tlk. E. Hange/. Tln., 1948, 72 lk. Valiksari nr. 3.
4. Grossmann, H. Kus on surnud? H. Grossmann'i järele H. M. Usklikkude Noorte C. E. Liidu kirjastik nr. 2. Tln., 1923, 14 lk.
5. Gurev, G. Usust hinge surematusse. Tln., 1958. 48 lk.
6. Haljawa, P. Kunstlik noorendamine. Kunstlik sugumuutmine. Professor Steinacki leidused ja nende tähtsus. Dr. Magnus Hirichfeldti ja professor E. Steinacki järele. Tln., 1920, 32 lk.
7. Hellat, P. Surma hirm ja tema seltskondline mõju. Kõne Narwa kongressi tarwis. Peterbur, 1910. 43 lk.
8. Hirschfeldt, M. Kuidas kunstlikult nooreks saada. Kunstlik sugumuutmine. Professor Steinach'i leidused ja nende tähendus. Rahvalikult kirjeldanud Dr. Magnus Hirschfeldt. Seksuaalteaduse Instituudi juhataja Berliinis. Tln., 1920, 32 lk.
9. Hussar, U. Elust, vananemisest, surmast. Tln., 1968, 68 lk.

10. Igawese elu ja igawese hukkatuse peegel, ehk Hinge seisusest pärast surma. Saksakeelest Eestikeelde überpannud W. N. Trt., 1887, 144 lk.

11. Jürgens, J. L. Meie elu saladus. Materialism ja spiritualism. Alateadvus. Reinkarnatsioon. Karma. Tln., 1936, 80 lk.

12. Kaups, K. Surma elu. Keila, 1924, 31 lk.

13. Kivilo, M. Kolm minutit pärast surma (Esmaabi äkksurma puhul.). Tln., 1972, 55 lk.

14. Kivilo, M. Kolm minutit pärast surma (Esmaabi äkksurma puhul.). 2., parand. ja täiend. tr. Tln., 1985, 64 lk.

15. Luik, H. Inimene võidab surma. Arstiteaduse tänasest ja homsest. Tln., 1967, 116 lk.

16. Mis on sealpool hauda? Trt., 1937, 24 lk.

17. Mälestus on jääv (Koost. H. Vimmsaare). Tln., 1974, 56 lk.

18. Negovski, V.A. Organismi elufunktsioonide taastamine. Tln., 1949, 20 lk.

19. Nothnagel, H. Suremine. Tln., 1912, 25 lk.

20. Rutherford, J. Kus viibivad surnud? Brooklyn, 1927, 56 lk.

21. Rutherford, J. F. Miljonid nüüd elavatest ei sure kunagi. Brooklyn, 1920, 124 lk.

22. Rutherford, J. F. Pärast surma. Bern, 1932, 62 lk.

23. Saal, A. Nägemata ilm ja suremata elu. Tln., 1925, 72 lk.

24. Schuberth, H. S. Surematus üksnes Kristuses. i. k. 1918. 36 lk.

25. Smirnoff, N. Mis Teile Elavat surnute juurest otsite? Narva, 1931, 32 lk.

26. Suitsidaalse käitumise diagnostikast enesemürgituste korral. Metoodilised soovitused. (Koost. H. Noor, B. Loogna, A. Värnik). Tln., 1985, 17 lk.

27. Surmapõhjuste registreerimiskord ja rahvusvaheline surmapõhjuste nomenklatuur vastu võetud Rahvusvahelise komisjoni poolt Pariisis 1929. a. Tln., 1931, 128 lk.

28. Surmapõhjuste registreerimiskord ja rahvusvaheline surmapõhjuste nomenklatuur. Tln., 1935, 31 lk.

29. Surnute seisukord Piibli valgusel. Riia, i.a. 8 lk.

30. Tennmann, E. Hinge surematus. Filosoofiline seeria, nr. 1. Trt., 1935, 117 lk.